

celle der; thi derved bliver deres Straf en ganske anden. Det er ikke Arbejdet, som er forskjelligt, men Behandlingsmaaden er en ganske anden end den, deres Dom lyder paa, og det forekommer mig, at det ikke bør overlades Administrationen saaledes at tildele hvad Straf den vil; jeg finder dog, at den skal være forpligtet til at holde sig til Dommen. Der er en Betragtningssmaade, som fra een Side taget kan være ganske net, og det er den, at Alle antage, at Cellesystemet og den Behandlingsmaade, Fangerne der faae, er en ypperlig Straf, den forbedrer dem; men det er neppe ganske rigtigt, at Alle indrømme, at det er den bedste Maade at forbedre dem paa; thi det kan dog nok ikke nægtes, at denne Straffemaade ogsaa har mødt betydelig Modstand, og at man endogsaa har anseet den for at være saa haard, at man har kaldt den en Tortur; ja man har af de statistiske Oplysninger seet, at ikke saa ganske saa ere blevne gale; det er jo rigtignok for saavidt en Forbedring, som de ikke kunne synde mere, naar de have tabt Forstanden. Dette Cellesystem er som sagt en heel anden Straf og det er derimod, jeg har rettet dette Forslag.

Naar derimod den ærede Justitsminister mener, at han kan gjøre det paa egen Haand og hjælpe sig foruden § 3, saa befrier han Folkethinget fra et Tryk, ved at stemme den sidste Paragraph ud. Den Uleilighed, som den ærede Minister eller rettere sagt Personalet i Ministeriet kunde faae ved at skrive disse forskellige Forestillinger, er for Intet at regne, imod det, at omdanne en Dom.

Jeg vilde derfor finde det ønskeligt, om Thinget vilde stemme den sidste Paragraph ud. Den høitærede Justitsminister vil sikkert nok

komme ud af at faae de Forestillinger skrevne, som behøves, og saa kan han jo hjælpe sig.

Tiemroth: Jeg skulde ogsaa anbefale at stemme § 3 aldeles ud, jeg troer ikke, at den høitærede Justitsminister behøver den; jeg kan ikke forestille mig Andet, end at denne Paragraph er kommen ind som en Sikkerhed for, at man kan flytte saa mange Fanger over i de nye Fængsler som muligt, for at faae dem opfyldte; det er naturligt, at naar det nye Fængsel, som er under Bygning, bliver færdigt, maa man gjøre de fornødne Indretninger, have Inspecteur og Fangevogtere, og saa maa man jo ogsaa have Fanger, og dem har man troet ikke at kunne faae paa anden Maade; det antager jeg har været Grunden til denne § 3 i Lovudkastet; men jeg troer ikke, at den ærede Minister behøver den. Han har, som den ærede sidste Taler bemærkede, Leilighed til at flytte over til dette Fængsel, hvem han vil; han kan blot ikke lade Fangerne hensætte paa denne særegne Afsondringsstraf; han kan ikke sætte dem i eensomt Fængsel; men det behøves heller ikke; det vil vel bevirke, at Straffetiden ikke for en Deel Fanger bliver forkortet og de ældre Fængsler ikke blive tomte saa hurtigt, som paa den ifølge § 3 paatænkte Maade, men det er dog maaskee bedre at blive staaende derved end saaledes ved Lov at forandre den hele Straffearart; den hele Forsjæl bestaaer dog deri, at den ærede Justitsminister eller Fængselsautoriteterne kunne flytte over til det nye Fængsel og benytte det som Straffeanstalt, men ikke den nye Straffemaade paa dem, som ikke ere dømt dertil; men i § 4 vil, som jeg under forrige Behandling af Sagen bemærkede, og som jeg vedblivende maa antage var rigtigt, den Ulempe, som deraf kunde opstaae, være bortfalden.